

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRPS/516/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

51/2012. (I. 31.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. szeptember 13-án előterjesztett **panaszát** a 2012. január 31-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a T. városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben egyrésztől alapjogot sértő intézkedés nem történt, másrésztől alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2011. augusztus 19-én nyújtotta be panaszát a T. városi Rendőrkapitánysághoz, amelyben kérte annak Testület általi kivizsgálását. A Testület a panaszt – az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül való megküldését követően – 2011. szeptember 13-án érkezett.

A panaszos beadványában előadja, hogy vezetői engedélyének elvételére egy álláspontja szerint aránytalan és jogalap nélküli rendőri intézkedés során került sor. Megjegyzi, hogy az

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

előállítás idejére vonatkozó igazoláson szerepelt a „sérülés- és panaszmentes” megjegyzés, amit az eljáró hatóság jelölt meg.

Előadása szerint a rendőri intézkedés ellen nem tiltakozott, annak ellenszegülés nélkül alávetette magát, bár kezdetben azt hitte, hogy a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (2) bekezdés alapján minden intézkedés a személyazonosítása érdekében történik. A történeteket az alábbiak szerint írta le.

Éppen egy értékes tárgyat kívánt kivenni Sz. városban a szálláshelye előtt parkoló gépkocsiból éjszakára, amikor rendőri intézkedés alá vonták. Mivel az igazoltatás álló gépjármű mellett történt – a gépkocsi motorja nem járt, a panaszos nem tartózkodott a gépkocsiban, mint vezető –, a panaszos nem érti, hogy indulhatott vele szemben ittas vezetés miatt büntetőeljárás. Állítása szerint annak ellenére nem kapott teljes körű felvilágosítást, hogy a sorszám nélküli igazolás tartalmazza azt a kifejezést, hogy „Az előállított személynek a jogát ismertetem, ...”

A panaszos beszámol arról, hogy a rendőri intézkedés közben fenyegetés és bántalmazás is történt. Először verbálisan megfenyegették az álló gépkocsi mellett, majd a (helyesen: B. városában) rendőrörsön tettelesen bántalmazták, az egyik rendőr hasba ütötte a panaszost. Elmondja, hogy a rendőrök erőszakos magatartása félelmet keltett benne.

Amikor a rendőr T. városban az előállítással összefüggésben két dokumentumot aláíratott vele, nem volt tisztában azzal, hogy az intézkedő rendőr mit tehetett meg, mihez volt joga, hiszen azt nem közölték vele érthetően, világosan. A panaszossal az intézkedés okát sem ismertették, sőt a vér- és vizeletvétele során eljáró egészségügyi dolgozó sem világosította fel őt. Nem készítettek a részére jegyzőkönyvet, illetve egyéb okiratot sem, amiből a tényállás a számára is kiderült volna.

A panaszosnak átadott elismervényben foglaltak szerint a vezetésre jogosító okmányt a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 35/2000. (XI. 30.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) alapján vették el. Az elismervény nem tartalmazza az eljáró rendőr azonosító jelvényt – amit panaszos az igazoltatás végén kért – és az esetnek a BM rendelet által előírt pontos körülményeit sem. A BM rendelet 27. §-a taxatív felsorolja, hogy mely esetekben lehet a vezetői engedélyt elvenni közúti ellenőrzés során, az igazoltatás helyszínén. Ilyen hivatkozás nincs feltüntetve az elismervényen. Jelen esetben a bűnösség megállapítására irányuló eljárás nélkül, szabálysértés gyanújára hivatkozva vette el az intézkedő rendőr a helyszínén a vezetői engedélyt, és a következmények, illetve a panaszos jogainak ismertetése nélkül történt a további rendőri intézkedés is.

Több bírósági eseti döntés szerint az ittas járművezetés mozgásban lévő járművel csak közúton követhető el. Mivel az igazoltatás nem közúton és nem a mozgásban lévő jármű leállítását követően történt, az ittas vezetés miatti előállítás – a panaszos megítélése szerint – nem volt indokolt. Ezt a panaszos több tanúval is tudja igazolni, akik az intézkedő rendőrök fellépését a közelből szemléltek. A panaszos hiába mondta, hogy nem ő vezette a gépkocsit, az eljáró rendőrök arra hivatkozva indokolták a további intézkedéseket, hogy a panaszos a gépkocsi közelében tartózkodott.

2) A panaszos 2011. november 25-én postára adott levelében az alábbiakkal egészítette ki panaszát. Előadta, hogy éjjel 1 óra körül parkolt le a bátyja a gépkocsival az általános iskola parkolójában, ahol társaival megszállt az edzőtábor idejére. Az intézkedést a hajnali órákban foganatosították vele szemben, amikor a gépkocsihoz ment, hogy a fényképezőgépét kivegye onnan. A rendőrök felszólították a panaszost – aki elmondása szerint ekkor ittas állapotban volt –, hogy igazolja magát, a panaszos személyi igazolványa azonban a táborozáshoz szükséges adatok felvezetése miatt nem volt nála. A rendőrök azt mondták, az igazoláshoz a jogosítvány is megfelel.

A panaszos előadja, hogy az intézkedés idején csak ő volt jelen, csapattársai – akik a távolból szemlélték a történéseket – később érkeztek ki, mert sokallták a távollétét. A rendőrök a panaszoson kívül más személyt nem igazoltattak. A panaszos elmondta, hogy két rendőr volt jelen, nevüket, azonosító számukat azonban nem tudja, mert azt többszöri kérésére sem bocsátották a rendelkezésére, ill. jegyezték fel az általa átvett iratokra. A panaszos előadja, hogy az eljáró rendőrök közölték vele, hogy a vezetés megkísérlése miatt is elővezetethetik, és jogukban áll megbilincselve előállítani is. Ezért a panaszos alávetette magát az intézkedésnek, bár nem tudta, jogosan jártak-e el a rendőrök.

Az intézkedés menetét a panaszos az alábbiak szerint adta elő. Az igazoltatást követően meg kellett fűjnia a szondát, majd a rendőrök megállapították, hogy ittas. Ezt követően beültették a szolgálati gépjárműbe, és először a B. Rendőrörsre szállították, ahol „egy gépbe kellett fűjnia”, amit meg is tett. Az első fűjást a rendőrök nem fogadták el, ezért azt meg kellett ismételnie. A géppel azonban valami hiba volt, a rendőrök azt mondták, T. városba kell menni. A panaszos előadása szerint a második fűjást követően a rendőrök 10 percre távoztak. A panaszos ekkor már nagyon fáradt volt, és az ott lévő kanapéra le akart ülni, amikor a rendőrök éppen visszaérkeztek. Ekkor a B. Rendőrörsön ügyelő rendőr a panaszost hasba ütötte, amitől ő gyomorgörcsöt kapott, és nagyon megijedt. Ezt követően T. városba mentek, ahol vér- és vizeletminta-vételre került sor a két intézkedő rendőr, valamint a mintavételt végző nő jelenlétében. Ezek után reggel fél 7 körül távozott a panaszos a rendőrkapitányságról, az edzője ment érte.

A bántalmazással kapcsolatban a panaszos leírja, hogy az a rendőr bántotta, aki ott volt már az örsön is, és valószínűleg ügyelt, szolgálatban volt. A panaszos a rendőrrel személyleírást is adott. A két intézkedő rendőr mindezt látta, más nem volt jelen. A panaszos elmondja, hogy orvosi látletet nem vetetett fel.

3) A panaszos csatolt egy dokumentumot, amelyen két ismerőse két tanú jelenlétében nyilatkozik arról, hogy a gépkocsi a szálláshely előtt a sóderes parkolóban parkolt, és a panaszos a hajnali órákban a fényképezőgépet akarta kivenni a gépkocsiból, eközben érkeztek a rendőrök. Kijelentik továbbá, hogy a panaszost nem közúti ellenőrzés keretében, mozgásban lévő gépkocsi leállítását követően igazoltatták.

II.

A rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) A T. városi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály B. Rendőrőrs intézkedő rendőre, S. r. törzsőrmester 2011. október 12-én kelt jelentésében az alábbiakról számol be.

2011. augusztus 14-én a r. törzsőrmesterrel gépkocsizó járőrszolgálatot láttak el Sz. város belterületén. Hajnali 4 óra 20 perc körül észlelték, hogy a K. L. utcáról a P. utcába kanyarodik egy Toyota Hiace típusú gépkocsi, amely a kanyarodását viszonylag nagy sebességgel hajtotta végre, ezért ellenőrzés alá kívánták vonni. Miután a Toyota bekanyarodott a sportpálya előtti öltözőhöz, az eljáró rendőrök a gépkocsi után fordultak, és megkülönböztető fényjelzés használatával szándékozták megállítani. A gépkocsi közvetlenül a szolgálati gépjármű előtt állt meg. A megállás pillanatában a kisbusz mindkét oldalsó tolóajtaja kinyílt, és a gépkocsiból fiatalok ugrottak ki, akik azonnal futásnak eredtek. A szolgálati személygépkocsit a törzsőrmester vezette, a törzsőrmester pedig a fentieket látva azonnal kiszállt a jobb első ajtón keresztül, és a kisbusz felé indult. S. r. törzsőrmester megítélése szerint „legalább 10 ember futott el a szélrózsa minden irányába.”

A gépkocsi vezetőüléséből is kiszállt egy fiatalember (a panaszos), aki szintén elindult a sportpálya irányába. A r. törzsőrmester felszólította „A törvény nevében!”, hogy álljon meg, és igazolja magát. A panaszos legfeljebb 2 méterre távolodott el a gépkocsitól, és S. r. törzsőrmester felszólításának azonnal eleget is tett. Ezt követően S. r. törzsőrmester tájékoztatta a panaszoszt, hogy közúti ellenőrzésre kerül sor, és felszólította, hogy igazolja magát. A panaszos ennek eleget tett. Mivel az intézkedés során a panaszos beszéde akadozott, és S. r. törzsőrmester a panaszos leheletén alkoholszagot is érzett, megkérdezte, fogyasztott-e szeszesitalt. A panaszos elismerte, hogy fogyasztott alkoholt, elmondta, hogy discóban voltak, ott ivott a társaival. A r. törzsőrmester ekkor megkérdezte tőle, hogy hajlandó-e alkoholszondás vizsgálatnak alávetni magát, amire a panaszos igennel felelt. A r. törzsőrmester LION típusú szondát alkalmazott, amely 1,39 mg/l, vagyis bűncselekményi értéket mutatott, ezért a r. törzsőrmester a panaszoszt az itasság ellenőrzéséről szóló 27/2010. (OT 14.) ORFK Utasítás (a továbbiakban: ORFK Utasítás) 12. pontja alapján a T. Rendőrkapitányságra előállította hiteles műszeres vizsgálatra.

Az intézkedő rendőrök az előállítás okáról a panaszoszt a helyszínen tájékoztatták, majd beültették a szolgálati gépjárműbe. A panaszossal szemben nem volt szükség kényszerítő eszköz alkalmazására, mert – ugyan hőzöngött, de – együttműködött a rendőrökkel.

S. r. törzsőrmester előadta, hogy amikor a panaszos már a szolgálati gépkocsiban ült, odalépett hozzájuk a panaszos edzője, aki a r. törzsőrmesterrel beszélt. Azzal kapcsolatban, hogy ő mit mondott, a r. törzsőrmester nem tud nyilatkozni, mert ekkor már a szolgálati gépkocsi hátsó ülésén ült a panaszossal.

A panaszoszt Sz. városából egyenesen a T. városi Rendőrkapitányságra állították elő SERES műszeres alkoholszondás vizsgálatra. A vizsgálatot a szolgálatirányító parancsnok hajtotta végre, a panaszoszt a műszeres vizsgálat menetéről, céljáról tájékoztatta. Mivel a panaszos a műszeres szondát két kísérlet ellenére sem tudta értékelhetően kifújni, vele szemben vér- és vizeletvétele került sor.

Ezt követően a T. városi Rendőrkapitányságon elkészítették az előállítással összefüggő iratokat, amelyeket a panaszossal ismertettek, ő ezeket alá is írta. Tájékoztatták arról is, hogy

vele szemben az általa elkövetett bűncselekmény gyanúja miatt büntető feljelentést tesznek, amit a panaszos tudomásul vett. A panaszos gépjárművezetői engedélyét ezt követően átvételi elismervény ellenében S. r. törzsőrmester elvette.

Tekintettel arra, hogy az intézkedés megkezdésekor a körülmények nem tették lehetővé, hogy az intézkedő rendőrök megadják nevüket és jelvéyszámukat, az intézkedés befejezésekor azonosították magukat. S. r. törzsőrmester megjegyezte, hogy véleménye szerint a rendőri intézkedés megkezdésekor is egyértelmű volt rendőri jellegük, hiszen megkülönböztető jelzéssel ellátott szolgálati gépjárművel teljesítettek szolgálatot, mindketten bevetési ruhát viseltek láthatósági mellénnyel, továbbá mindkettőjük jelvénye, névkitűzője, és rendfokozata annak rendszeresített helyén, a ruházaton volt.

A panaszossal az intézkedés során nem volt egyszerű a kommunikáció, mivel alkoholos befolyásoltságának is köszönhetően hiába magyaráztak el neki valamit a rendőrök, „pár pillanat múlva újra rákérdezett ugyanarra”. Ezért is mondták el neki többször is, hogy milyen intézkedésre és milyen célból kerül sor. A panaszos alapvetően együttműködött, hiszen a helyszínen kifújta a szondát, és kényszerítő eszközt sem kellett vele szemben alkalmazni, azonban végig hőzöngött. A rendőri intézkedésük során az eljáró rendőrök hangjukat nem emelték fel, normális hangnemben beszéltek vele, és az indokolatlanul, több alkalommal is feltett azonos kérdéseire türelemmel, kielégítően válaszoltak.

A panaszost Sz. városból egyenesen a T. városi Rendőrkapitányságra állították elő, a B. Rendőrőrsre nem vitték be, mivel az intézkedés helyszínéhez a legközelebb lévő hitelesített mérőeszköz a T. városi Rendőrkapitányságon található. A panaszos előállításakor S. r. törzsőrmester mindvégig jelen volt, és állítása szerint a panaszost ezalatt bántalmazás nem érte.

S. r. törzsőrmester megjegyezte, hogy a gépkocsit a panaszos vezette, ő szállt ki a vezető ülésből, arra pedig egyáltalán nem volt idő és lehetőség, hogy bármelyik utassal helyet cseréljen. Azt, hogy a gépkocsit ő vezette, a panaszos egyébként el is ismerte a helyszínen. A panaszos által vezetett gépkocsi közúti forgalomban való részvételét mindkét intézkedő rendőr egyértelműen látta, a rendőri intézkedésre is csak az után tudott sor kerülni, hogy a panaszos a gépkocsival megállt.

2) P. r. törzsőrmester jelentésében S. r. törzsőrmesterrel egyezően, az alábbi kiegészítésekkel írta le a történeteket. Miután a panaszos megfújta a LION típusú alkoholszondát, és a szonda 1,39 mg/l értéket mutatott, a panaszos megkérdezte, miért is ne fogyaszthatna alkoholt, ha szórakozni megy, hiszen csak a településen belül vezeti a gépkocsit. Az intézkedő rendőrök ekkor közölték vele, mivel a készülék bűncselekményi értéket mutatott, előállítják a T. Rendőrkapitányságra, hiteles SERES Ethylometeres alkoholszondás vizsgálatra. Ezt a panaszos eleinte sérelmezte, kérte, járjanak el vele szemben a helyszínen. A rendőrök közölték vele, hogy amennyiben nem hajlandó együttműködni, kényszerítő eszköz alkalmazásával fogják előállítani a T. városi Rendőrkapitányságra. Ezt a panaszos tudomásul vette, és közölte, hogy hajlandó együttműködni. Mivel ezt követően együttműködött az eljáró rendőrökkel, kényszerítő eszköz alkalmazására nem került sor. A szolgálati gépjárműhöz kísérésekor megjelent a panaszos edzője, aki sérelmezte, hogy játékosát előállítják. Közölte továbbá, hogy megítélése szerint a panaszost nem vihetik be a rendőrkapitányságra, mivel ő a helyszínen megfújta a szondát és elismerte, hogy ittasan vezetett. Ekkor fogta a mobiltelefonját, és – elmondása szerint – egy rendőr ismerősét hívta fel, akit nem nevezett

meg. P. r. törzsőrmester közölte az edzővel, hogy a panaszost előállítják a T. Rendőrkapitányságra hiteles légalkohol-mérésre. P. r. törzsőrmester elkérte továbbá az edző elérhetőségét, hogy az intézkedést követően kiértesíthessék.

P. r. törzsőrmester előadta továbbá, hogy mivel a panaszos két alkalommal is érvénytelen mérést produkált, átkísérték a Városi Kórház ügyeletére, egyszeri vér- és vizelet-mintavétel céljából. A mintavételt követően a kapitányságon igazolást töltöttek ki az előállítás okáról és időtartamáról, majd közölték vele, hogy ellene büntető feljelentés készül.

Az intézkedés során emelt hangot, sértő kifejezést a panaszossal szemben az intézkedő rendőrök nem használtak, az intézkedést kulturált hangnemben folytatták le. Az előállítás során a műszeres alkoholszondás ellenőrzés idején, valamint a vér- és vizeletvétel időtartama alatt az eljáró rendőrök végig jelen voltak. Az előállítás során tettelegességre nem került sor.

3) Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszost 2011. augusztus 14-én hajnali 4 óra 25 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdés első fordulata alapján igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták, és az Rtv. 33. § (2) bekezdés c) pontja alapján előállították. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

A jelentés szerint Sz. városban, a P. utcában intézkedés alá vonták a panaszost, amint a K. L. utcáról a P. utcára fordult a Toyota Hiace típusú gépjárművel. A megállítást során a panaszos leparkolt az általános iskolánál, majd több személy kiszállt a gépjárműből, akik elszaladtak az iskola irányába. Intézkedés alá vonták a vezető oldali ülésből kiszálló panaszost, akinek leheletén alkoholszag érződött, ezért vele szemben LION típusú alkoholszondát alkalmaztak, ami aktív módban 1,39 mg/l értéket mutatott. A panaszos kérdésre válaszolva elmondta, hogy focista társaival a Strand Disco-ban voltak, ahol alkoholt fogyasztott.

Ezt követően a panaszost előállították a T. Rendőrkapitányságra SERES Ethylometeres légalkoholmérésre, majd a Városi Kórház Ügyeletére vitték vér- és vizelet-mintavétel elvégzésére.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról, valamint az előállítás idejéről szóló igazolást kiadták.

Az előállítás végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a panaszossal szemben alkalmazott intézkedések jogszerűek, szakszerűek és arányosak voltak.

4) Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint a panaszos előállítása 2011. augusztus 14-én hajnali 4 óra 25 perctől 5 óra 40 percig tartott. A panaszos előállításáról a panaszos edzőjét értesítette.

5) A V. Nyomozó Ügyészség 2011. augusztus 30. napján tájékoztatta a T. városi Rendőrkapitányság vezetőjét arról, hogy a panaszos feljelentésére nyomozást rendelt el a Btk. 226. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének gyanúja miatt.

6) A rendőrség megküldte a panaszos vezetésre jogosító okmányának elvételéről szóló elismervényt, továbbá egyéb, a büntetőeljárás során keletkezett iratokat, ezek ismertetésétől azonban a Testület – tekintve, hogy a panasz kivizsgálásához szükséges további releváns információt nem tartalmaznak – eltekint.

III.

A Testületnek először azt kellett megvizsgálnia, hogy mely panaszosi sérelmekre terjed ki a hatásköre.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint, akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Fentiek értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fenti, hatásköri rendelkezés alapján a Testület nem foglalhat állást abban, hogy a panaszos bűncselekményt elkövetett-e.

A Testület ezért a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján a panaszossal szemben foganatosított közlekedésrendészeti intézkedés és előállítás jogszerűségét, valamint azt vette vizsgálat tárgyává, hogy az eljáró rendőrök megfelelő tájékoztatást adtak-e a panaszosnak az intézkedéssel kapcsolatban. A Testület vizsgálta továbbá a panaszos azon sérelmeit, hogy őt a rendőrök fenyegették és bántalmazták, valamint nem kapott olyan jegyzőkönyvet, illetve egyéb okiratot, amelyen a rendőrök a tényállást pontosan rögzítették volna.

A Testület felhívja a figyelmet arra, hogy vizsgálatát az intézkedés idején hatályban lévő jogszabályok figyelembe vételével folytatja le.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz, az 54. §-ában írt emberi

méltóságához, az 55. §-ának (1) bekezdése szerinti személyi szabadsághoz, az 54. § (1) bekezdéséből levezethető testi épséghez és egészséghez, valamint az 59. § (1) bekezdésében foglalt személyes adatok védelméhez való jogát.

1) A panaszos sérelmezte, hogy jogalap hiányában foganatosítottak vele szemben közlekedésrendészeti intézkedést.

Előadta, hogy éjjel 1 óra körül parkolt le a bátyja annak az általános iskolának a parkolójában, ahol a panaszos társaival együtt az edzőtáboruk idejére szállt meg. Az intézkedést a hajnali órákban foganatosították vele szemben, amikor a gépkocsihoz ment, hogy fényképezőgépét kivegye onnan. A rendőrök felszólították az ekkor ittas állapotban lévő panaszost, hogy igazolja magát. A panaszos elmondja, hogy az igazoltatás álló gépjármű mellett történt, a gépkocsi motorja is állt, és a panaszos nem tartózkodott a gépkocsiban, mint vezető. A panaszos csatolt egy dokumentumot, amelyen két ismerőse nyilatkozik arról, hogy a gépkocsi a szálláshely előtt a sóderes parkolóban állt, a hajnali órákban a panaszos csak a fényképezőgépét akarta kivenni a gépkocsiból, eközben érkeztek a rendőrök. Kijelentik továbbá, hogy a panaszost nem a mozgásban lévő gépkocsi leállítását követően igazoltatták.

Az intézkedő rendőrök – jelentésük szerint – hajnali 4 óra 20 perc körül észlelték, hogy a K. L. utcáról a P. utcába kanyarodik egy Toyota Hiace típusú gépkocsi, amely a kanyarodását viszonylag nagy sebességgel hajtotta végre, ezért ellenőrzés alá kívánták vonni. Miután a Toyota bekanyarodott a sportpálya előtti öltözőhöz, az eljáró rendőrök a gépkocsi után fordultak, és megkülönböztető fényjelzés használatával szándékozták megállítani. A gépkocsi közvetlenül a szolgálati gépjármű előtt állt meg. A megállás pillanatában a kisbusz mindkét oldalsó toloajtaja kinyílt, és a gépkocsiból fiatalok ugrottak ki, akik azonnal futásnak eredtek. A gépkocsi vezető üléséből szállt ki a panaszos, aki szintén elindult a sportpálya irányába. S. r. törzsőrmester ekkor felszólította „A törvény nevében!”, hogy álljon meg, és igazolja magát. A panaszos a r. törzsőrmester felszólításának azonnal eleget is tett. Ezt követően S. r. törzsőrmester tájékoztatta a panaszost, hogy közúti ellenőrzésre kerül sor, és felszólította, hogy igazolja magát. A panaszos ennek eleget is tett.

Egyhangúak tehát az elmondások a tekintetben, hogy a panaszos a rendőri intézkedés megkezdésekor a gépkocsinál tartózkodott, ellentmondás abban van, hogy az eljáró rendőrök szerint ők állították meg a panaszost, miután nagy sebességgel hajtott a községben, a panaszos elmondása szerint azonban a gépkocsi már hosszabb ideje parkolt, a panaszos csak éppen kivett valamit abból, amikor a rendőrök megjelentek.

Az Rtv. 44. § (1) bekezdésének b) pontja szerint a rendőr az Rtv.-ben és a külön jogszabályban meghatározott közlekedésrendészeti feladatának ellátása során a közlekedési rendszabályok megtartását, a járműhasználat szabályszerűségét, az okmányokra és a felszerelésekre vonatkozó előírások megtartását, a jármű birtoklásának jogszerűségét, az üzemben tartó, illetőleg a használó személyazonosító adatait, a jármű közlekedésbiztonsági állapotát és adatait a forgalomban és a telephelyen ellenőrizheti.

A Testület álláspontja szerint – mivel közlekedésrendészeti intézkedés a fentiek szerint forgalomban végezhető – nagy jelentősége van annak, hogy a panaszos az intézkedést megelőzően vezette-e a gépkocsit, vagy sem. Ha ugyanis a rendőri előadás szerint zajlottak az események, az intézkedést a Testület jogszerűnek ítélné, ha azonban a panaszos elmondása

bizonyulna helytállóknak, hiányozna az intézkedés jogalapja. Az ellentmondás feloldása nélkül tehát az intézkedés jogszerűsége nem állapítható meg.

A Testület azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a rendőri és a panaszosi előadások között feszülő ellentétet nem tudta minden kétséget kizáróan feloldani, ezért a közlekedésrendészeti intézkedés jogszerűsége tekintetében nem tudott állást foglalni. Fentiek miatt a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő jogának sérelme – a közlekedésrendészeti intézkedés keretében lefolytatott igazoltatás kapcsán – nem állapítható meg.

2) A Testület a panaszos előállításának jogszerűségével kapcsolatban az alábbi megállapításokat teszi.

S. r. törzsőrmester jelentése szerint, mivel az intézkedés során a panaszos beszéde akadozott, és a rendőrök a leheletén alkoholszagot is éreztek, megkérdezte, fogyasztott-e szeszesitalt. A panaszos elismerte, hogy fogyasztott alkoholt, elmondta, hogy discóban voltak, ott ivott a focista társaival. S. r. törzsőrmester ekkor megkérdezte tőle, hogy hajlandó-e alkoholszondás vizsgálatnak alávetni magát, amire a panaszos igennel felelt. S. r. törzsőrmester LION típusú szondát alkalmazott, amely 1,39 mg/l, vagyis bűncselekményi értéket mutatott, ezért a r. törzsőrmester a panaszost az ORFK Utasítás 12. pontja alapján a T. Rendőrkapitányságra előállította hiteles műszeres vizsgálatra.

Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszost 2011. augusztus 14-én hajnali 4 óra 25 perckor az Rtv. 33. § (2) bekezdés c) pontja alapján állították elő. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

P. r. törzsőrmester jelentése a fentieket azzal egészíti ki, hogy a szolgálati gépjárműhöz kísérésekor megjelent a panaszos edzője, aki sérelmezte, hogy játékosát előállítják. Közölte továbbá, megítélése szerint a panaszost nem vihetik be a rendőrkapitányságra, mivel ő a helyszínen megfújta a szondát és elismerte, hogy ittasan vezetett.

A panaszos beadványában maga is leírta, hogy a rendőri intézkedés idején ittas állapotban volt.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés c) pontja szerint „a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, akitől bűncselekmény gyanúja vagy szabálysértés, valamint közúti közlekedéssel kapcsolatban kiszabható, közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés bizonyítása érdekében vizeletvétel vagy véralkohol-vizsgálat céljából vérvétel, valamint műtétnek nem minősülő módon egyéb mintavétel szükséges.”

A Testület utal töretlen gyakorlatára, miszerint a büntetőjogi tényállásszerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis nem veheti át a bíróság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését akkor, amikor annak jogalapjaként a rendőrség bűncselekmény gyanújára hivatkozik, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület a bűncselekmény elkövetésének kérdésében való állásfoglalás nélkül azt vizsgálta, hogy az adott intézkedéshez szükséges gyanú foka fennállt-e.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 188. §-ának (1) bekezdése szerint „aki szeszes italtól befolyásolt állapotban vagy a vezetési képességre hátrányosan ható szer befolyása alatt vasúti vagy légi járművet, valamint gépi meghajtású vízi járművet vagy úszó munkagépet, avagy közúton gépi meghajtású járművet vezet, vétséget követ el, és egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

Az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége a fentiek alapján tehát csak a két tényállási elem (szeszesital vagy a vezetési képességre hátrányosan ható szer fogyasztása és a gépjárművezetés) együttes fennállása esetén valósulhat meg. Tekintettel arra, hogy a Testület nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy a panaszos vezette-e a gépjárművet a rendőri intézkedést megelőzően, az előállításához minimálisan szükséges gyanú fennállását sem tudta megnyugtatóan megítélni.

Mivel pedig a Testület nem tudott állást foglalni a bűncselekmény rendőri intézkedéséhez szükséges minimális gyanúja fennállásának kérdésében, így azt sem tudta megállapítani, hogy a panaszos előállításának megvolt-e a megfelelő jogalapja. Emiatt a Testület úgy foglalt állást, hogy az előállítás tekintetében a panaszos személyi szabadsághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

3) A panaszos sérelmezte, hogy nem kapott teljes körű felvilágosítást annak ellenére, hogy az előállítás időtartamáról kiállított igazolás tartalmazza azt a kifejezést, hogy „Az előállított személynek a jogát ismertettem, [...]”

Előadja továbbá, hogy nem volt tisztában azzal, hogy az intézkedő rendőr mit tehetett meg, mihez volt joga, hiszen azt nem közölték vele érthetően. A panaszossal az intézkedés okát sem ismertették, sőt a vér- és vizeletvétel során az eljáró egészségügyi dolgozó sem világosította fel őt. A panaszos elmondta továbbá, hogy két rendőr volt jelen, nevüket, azonosító számukat azonban nem tudja, mert azt többszöri kérésére sem bocsátották a rendelkezésére, és az általa átvett iratokra sem jegyezték fel.

Az Rtv. 20. § (1) bekezdése szerint a rendőrt intézkedése során vagy az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt, minden esetben köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez alól egyetlen eset kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell az igazolására szolgáló lépéseket megtenni.

A rendőri intézkedés alakosságait tovább részletezi a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet 4. §-a, amely szerint a rendőr az intézkedést – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – a napszagnak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha egyenruhát visel tisztelegéssel, és a tervezett intézkedés megjelölése és célja, valamint neve és azonosító száma közlésével kezdi meg. Az intézkedő rendőr továbbá az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét is felmutatja.

S. r. törzsőrmester – jelentése szerint – tájékoztatta a panaszost, hogy közúti ellenőrzésre kerül sor, és felszólította, hogy igazolja magát. Elmondása szerint az előállítás okáról a panaszost a helyszínen tájékoztatták. A rendőrkapitányságon a SERES műszeres alkoholszondás vizsgálat során a panaszost tájékoztatták a műszeres vizsgálat menetéről, és céljáról. A panaszossal ismertették az előállítással összefüggő iratokat, és tájékoztatták arról is, hogy vele szemben az általa elkövetett bűncselekmény gyanúja miatt büntető feljelentést tesznek, amit a panaszos tudomásul vett. Tekintettel arra, hogy az intézkedés megkezdésekor a körülmények nem tették lehetővé, hogy az intézkedő rendőrök megadják nevüket és jelvéyszámukat, ezeket annak befejezésekor közölték a panaszossal. S r. törzsőrmester megjegyezte, hogy véleménye szerint a rendőri intézkedés megkezdésekor is egyértelmű volt rendőri jellegük, hiszen megkülönböztető jelzéssel ellátott szolgálati gépjárművel teljesítettek szolgálatot, mindketten bevetési ruhát viseltek, láthatósági mellénnyel, továbbá mindkettőjük jelvénye, névkitűzője, és rendfokozata annak rendszeresített helyén, a ruházaton volt. Előadja továbbá, hogy a panaszossal az intézkedés során nem volt egyszerű a kommunikáció, mivel alkoholos befolyásoltságának is köszönhetően hiába magyaráztak el neki valamit a rendőrök, „pár pillanat múlva újra rákérdezett ugyanarra”. Ezért is mondták el neki többször is, hogy milyen intézkedésre és milyen célból kerül sor.

A rendőri és a panaszosi állítások között ellentét mutatkozik mind a tájékoztatási, mind az azonosítási kötelezettség teljesítése tekintetében, amely ellentmondást a Testület a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök szűk köre miatt nem tudta feloldani, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme a fentiek tekintetében nem megállapítható.

4) A panaszos beszámol arról, hogy a rendőri intézkedés helyszínén megfenyegették.

S. törzsőrmester jelentése szerint az intézkedés során az eljáró rendőrök hangjukat nem emelték fel, normális hangnemben beszéltek a panaszossal, és az indokolatlanul, több alkalommal is feltett azonos kérdéseire is türelemmel, kielégítően válaszoltak.

P. r. törzsőrmester jelentésében a fentieket megerősítve elmondta, hogy a panaszos kezdetben vonakodott a rendőri felszólításnak eleget tenni, ezért közölték vele, hogy amennyiben nem hajlandó együttműködni, kényszerítő eszköz alkalmazásával fogják előállítani a T. Rendőrkapitányságra. Az intézkedés során azonban emelt hangot, sértő kifejezést a panaszossal szemben nem használtak, az intézkedést kulturált hangnemben folytatták le.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület megítélése szerint, amennyiben a P. r. törzsőrmester által közölt mondat az elmondásának megfelelően, kulturált hangnemben hangzott el, az nem tekinthető fenyegetésnek, csak figyelmeztetésnek, hiszen az Rtv. 47. §-a az intézkedés alá vont ellenszegülése esetén testi kényszer alkalmazását lehetővé teszi a rendőr számára. Az Rtv. 61. § (1) bekezdése továbbá azt is előírja, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása előtt az érintettet – amennyiben a körülmények engedik – arra figyelmeztetni kell.

Tekintettel azonban arra, hogy az intézkedő rendőr hangneme tekintetében a panaszosi állítás és a rendőri jelentések egymásnak ellentmondanak, és ezen ellentmondásokat a Testület feloldani nem tudta, a Testület a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

5) A panaszos beszámol arról, hogy B. városában, a rendőrőrsön tettelesen bántalmazták, az egyik rendőr hasba ütötte.

Elmondása szerint a B. Rendőrőrsön a légalkohol-mérés során „egy gépbe kellett fújnia”, amit meg is tett. Az első fújást azonban a rendőrök nem fogadták el, ezért azt meg kellett ismételnie. A panaszos előadása szerint a második fújást követően a rendőrök 10 percre távoztak. A panaszos ekkor már nagyon fáradt volt, és éppen az ott lévő kanapéra akart leülni, amikor a rendőrök visszaérkeztek. Ekkor B. városában ügyelő rendőr a panaszost hasba ütötte, amitől ő gyomorgörcsöt kapott és nagyon megijedt.

S. törzsőrmester jelentése szerint a panaszost Sz. városából egyenesen a T. Rendőrkapitányságra állították elő, a B. Rendőrőrsre nem vitték be, mivel az intézkedés helyszínéhez a legközelebb lévő hitelesített mérőeszköz a T. Rendőrkapitányságon található. A panaszos előállításánál S. r. törzsőrmester mindvégig jelen volt, és állítása szerint a panaszost ezalatt bántalmazás nem érte.

P. r. törzsőrmester jelentésében a fentieket megerősítve elmondta, hogy az előállítás során részükről a panaszossal szemben tettelegességre nem került sor.

A Testület vizsgálata kapcsán utal arra, hogy az Rtv. szerint rendelkezésére álló bizonyítási eszközök köre meglehetősen szűk, az ügyészség rendelkezésére álló eszközök – szembesítés, rendőrök kihallgatása stb. – legtöbbször nem veheti igénybe, ezért a Testület jelen esetben kizárólag a panaszos és az érintett rendőrök nyilatkozatára támaszkodhatott.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizzettségébe kerül és rajta az ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

Jelen esetben azonban, mivel a panaszos látéletet nem vetetett fel, és így nem tudta bizonyítani, hogy rajta az előállítás ideje alatt sérülések keletkeztek, a Testület csak a panaszos és az intézkedő rendőrök előadását tudta figyelembe venni.

Tekintettel arra, hogy a Testület rendelkezésére álló előadások egymásnak ellentmondanak, és a Testület ezen ellentmondásokat – egyéb bizonyítási eszköz hiányában – nem tudta feloldani, a panaszos testi épséghez fűződő alapvető jogának megsértését a konkrét esetben nem tudta megállapítani.

A Testület megjegyzi azonban, hogy a V. Nyomozó Ügyészség a panaszos feljelentésére nyomozást rendelt el a Btk. 226. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének gyanúja miatt.

6) A panaszos sérelmezte, hogy a vezetési okmány elvételéről szóló elismervény nem tartalmazza az esetnek a BM rendelet által előírt pontos körülményeit. A BM rendelet 27. §-a taxatív felsorolja ugyanis, hogy mely esetekben lehet a vezetői engedélyt elvenni közúti ellenőrzés során, az igazoltatás helyszínén. Ilyen hivatkozás a panasz szerint nincs feltüntetve az elismervényen. Jelen esetben a bűnösség megállapítására irányuló eljárás nélkül, szabálysértés gyanújára hivatkozva vette el az intézkedő rendőr a helyszínen a vezetői engedélyt.

A BM rendelet 27. § (1) bekezdés a) pontjának harmadik fordulata szerint a rendőr a vezetői engedélyt a helyszínen elveszi, ha a járművezető azzal gyanúsítható, hogy járművezetés ittas vagy bódult állapotban bűncselekményt követett el.

A Testület megjegyzi, hogy a rendőr tájékoztatási kötelezettségéről az Rtv. – jelen állásfoglalás III. rész 4) pontjában hivatkozott – 20. §-ának (2) bekezdése rendelkezik. A hivatkozott jogszabályhely előírja az intézkedő rendőr számára, hogy az intézkedés tényét és célját szóban közölje, azt azonban kötelező jelleggel nem írja elő, hogy vezetői engedély elvétele során a rendőr a BM rendelet vonatkozó pontját a panaszossal ismertesse, illetve azt az átvételi elismervényen feltüntesse. A Testület itt jegyzi meg, hogy az átvételi elismervény formanyomtatványán erre nincs is mód.

Más a helyzet azonban akkor, ha a panaszos erre kifejezetten rákérdez. Az Rtv. 24. § (1) bekezdése szerint ugyanis „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.”

Tekintettel arra, hogy jelen esetben a panaszos maga sem írja le, hogy a fentiek tekintetében a rendőröktől tájékoztatást kért volna, **a Testület úgy ítélte meg, hogy az intézkedő rendőrök nem mulasztottak akkor, amikor a panaszossal nem ismertették a vezetői engedély bevonásának alapjául szolgáló pontos jogszabályhelyet, ezért a fentiek tekintetében nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.**

7) A panaszos sérelmezte, hogy nem készítettek a számára jegyzőkönyvet, vagy egyéb olyan okiratot, amiből a tényállás kiderült volna.

A kérdés tisztázása érdekében a Testület hivatkozik a 147/2008. (XII. 3.) számú állásfoglalásában írtakra. Az alapul szolgáló ügyben ugyanis részletes tájékoztatást kért az

Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatától arra vonatkozóan, hogy az intézkedést fogantatosító rendőrnek milyen esetekben kell jegyzőkönyvet felvennie eljárásáról – akár az eljárás alanyának kérésére. A válaszlevél szerint az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat alapján az intézkedést fogantatosító rendőr köteles eljárásáról jelentést készíteni. Abban az esetben ugyanakkor, ha a rendőr a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.), a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény vagy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény hatálya alá tartozó eljárást hajt végre, úgy az adott jogszabálynak a jegyzőkönyvre, illetve a jelentésre vonatkozó rendelkezéseit köteles alkalmazni.

Mivel a panaszolt esetben a büntetőeljárás megindítására csak később, a rendőri intézkedést követően került sor, az előállítás idején a Be. hatálya alá tartozó eljárási cselekményre nem kerülhetett sor, így az utóbb hivatkozott jogszabályok rendelkezéseinek alkalmazása sem jöhetett szóba. Jelen esetben ezért az intézkedő rendőröknek nem állt fenn jogszabályi kötelezettségük arra, hogy fellépésükről jegyzőkönyvet állítsanak ki.

Az eljáró rendőrök a történetekről ugyanakkor jelentésükben kellő részletességgel beszámoltak, így a történetek dokumentálása az arra vonatkozó előírásoknak megfelelően megtörtént. A jelentés alapján utóbb büntetőeljárás megindítására is sor került. **A Testület mindezek alapján megállapította: azzal, hogy a jegyzőkönyv felvételétől az eljáró rendőrök eltekintettek, és a történéseket jelentésben rögzítették, az irányadó jogszabályi előírások értelmében nem valósítottak meg jogsértést, fellépésük miatt tehát a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát nem érte sérelem.**

IV.

A Testület vizsgálata során – egyéb bizonyítási eszköz hiányában – nem tudta feloldani a panaszosi és a rendőri állítások között feszülő ellentétet, ezért nem tudta megállapítani a panaszossal szemben fogantatosított közlekedésrendészeti intézkedés, valamint előállítás jogszerűségét, és arra a megállapításra jutott, hogy a panaszos személyes adatok védelméhez, valamint személyi szabadsághoz való jogának sérelme nem megállapítható. Hasonló következtetésre jutott a Testület a szolgálati fellépés szabályainak érvényesülése, valamint a rendőri bántalmazás tekintetében is, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz, valamint testi épséghez való jogának sérelme sem megállapítható.

A Testület megítélése szerint nem mulasztottak az intézkedő rendőrök akkor, amikor a panaszossal nem ismertették a vezetői engedély bevonásának alapjául szolgáló pontos jogszabályhelyet, ezért e tekintetben nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

Erre tekintettel a Testület a panasznak az intézkedést fogantatosító szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2012. január 31.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET